davaks raamatukauplejaks; avas siis Tallinnas alalise raamatu- ja kirjutustarveteäri, asutas selle juurde köitekoja ning paberilao ja 1922. a. kartonaaž-töökoja. P. kirjastusel on pikema aja jooksul ilmunud rida õpperaamatuid kui ka ilukirjanduslikke töid. Selle kõrval on ta tegev olnud mitmes tulunduslikus ettevõttes, nagu osaühisus »Lehtse turbatööstus«, o.-ü. »Savi«, aktsiaselts Krediitpank, Tallinna laevaühisus j. t., mõnes neist juhtival kohal. — Tundes huvi Eesti kultuuriliste ja heategeliste asutiste heakäigu vastu, on P. nende toetuseks annetanud suuremaid summasid, milledest eriti mainitav tema 100 000-margaline annetus Tallinna konservatooriumile maja ehitamiseks.

J. M.

PIIP, Hans (Ants), politikamees ja õigusteadlane, sünd. 16. II 1884 Viljandimaal Tuhalaanes põllutöölise pojana, õppis kohalikes algkooles ja Goldingeni õpetajateseminaris, oli aa. 1903—05 Marienburgis kösterkooliõpetajaks, aa. 1905—06 Kuresaare Nikolai õigeusu klk.-kooli õpetajaks, aa. 1906—12 Kuresaare merekooli õpetajaks ja 1913—15 Jansoni kaubanduskooli õpetajaks Peterburis. Saaremaal asudes oli P. Kuresaare Eesti Seltsi asutajaid ja selle esimees aa. 1908—12. Ka võttis ta osa Kuresaare ühistegeliste laenuasutiste, Kuresaare meremeeste seltsi, vastastikuse kinnitusseltsi »Mereabi« ja Saaremaa õpetajate liidu (a. 1905) asutamisest. A. 1908 õiendas P. Kuresaares eksternina küpsuseksami ja astus Peterburi ülikooli õigusteaduskonda, mille lõpetas a. 1913. A. 1912 käis P. end Berliini ülikoolis täiendamas ja oli aa. 1913—16 Peterburi ülikooli teaduslikuks stipendiaadiks. 1916. a. õiendas ta rahvusvahelise õiguse magistri eksami ja nimetati järgm. a. alul Peterburi ülikooli rahvusvahelise õiguse eradotsendiks. 1916.—18. aa. oli P. sõjaväe ametnikuks kohtu peavalitsuses ja teenis 1917. a. Vene siseministeeriumi rahvuste departemangus. 1917. a. revolutsiooni ajal võttis ta osa Eesti maavalitsemise reformi eeltöist, eriti Vene ajutise valitsuse juures asuvas juriidilises nõupidamises 1917. a. juunis. Samal ajal valiti P. Maapäeva liikmeks Viljandimaa maatameeste poolt. 1917. a. augustis võttis ta Maapäeva esindajana osa riiklikust nõupidamisest Moskvas, kus rõhutas vajadust muuta Venemaa föderatiivseks riigiks. Sama a. sept. viibis ta demokraatlikul nõupidamisel Peterburis. Ka võttis P. Peterburis osa Vene asutava kogu valimisseaduse väljatöötamise eeltöist. Maapäeva koosolekul 15. XI 1917 esitas ta resolutsiooni Eesti Asutava Kogu kokkukutsumise küsimuses. 20. XI 1917 nimetati P. Maapäeva juhatuse poolt esimeseks Eesti välisesindajaks ülesandega selgitada Eesti iseseisvuse tunnustamise võimalusi. Selleks pidas P. ühes J. Seljamaa (vt.) j. t. läbirääkimisi liitriikide saadikutega Peterburis 1918. a. alul. 1918. a. veebr. sõitis ta üle Ahvenamaa ühes M. Martna, K. Menningi (vt. neid) j. t. Rootsi ja sealt edasi Londoni, kus ta Briti valitsusega läbirääkimistesse astus Eesti tunnustamise asjus. 3. V 1918 tunnustaski Inglise välisminister Eesti Maapäeva *de facto* iseseisvaks võimuks. Eesti esindajana Londonis informeeris P. Briti valitsust okupatsioonivõimude tegevuse kohta, hankis Eestile Britilt sõjaväelist abi, eriti laevastiku läbi, ja Britilt ning teistelt liitlastelt varustust, tutvustas Eestit ajakirjanduses ja seltskonnas jne. Samal ajal oli P. Eesti delegatsiooni liikmeks Pariisi rahukongressil. 1919. a. septembris kutsuti P. kodumaale tagasi ja nimetati välisministri abiks. Peale J. Poska lahkumist O. Strandmanni kabinetist oli P. viimases 1919. a. oktoobris ja novembris välisministri k. t. 1919—20. aa. Eesti-Vene rahuläbirääkimiste ajal Tartus kuulus P. Eesti rahudelegatsiooni. Peale rahukonverentsi lõppu siirdus P. jälle Eesti diplomaatiliseks esindajaks Londoni. Kui J. Tõnisson'i (vt.) teine kabinett 1920. a. sügisel lahkus, moodustas P. ainult tööerakondlasist koostuva kabineti, mis püsis 1920. a. oktoobrist 1921. a. jaanuarini. P. asus selles pea- ja sõjaministri kohal ja kandis põhiseaduse maksmahakkamise järel esimesena riigivanema nime. P. valitsuse ajal algas väliskaubanduse alal hoogus üleminek sõja ajal maksmapandud kitsenduste süsteemilt eraalgatuse suuremale vabadusele (vt. Kukk, Johann). Järgnevas K. Pätsi (vt.) kabinetis (1921. a. jaan. 1922. a. novembrini) oli P. välisministriks, toimides eriti Balti riikide koostöö kindlustamise alal. 1923. a. sai P., kes 1914. a. oli omandanud vannutatud advokaadi abi õigused, vannutatud advokaadiks. Novembrist 1923 kuni 1925. a. lõpuni oli P. Eesti saadikuks Ameerika Ühendriikides ja fundeeris võrdlemisi soodsate tingimustega Eesti võla viimastele. 1925. a. detsembrist kuni 1926. a. juulini toimis P. välisministrina J. Teemanti (vt.) esimeses kabinetis. P. on olnud Eesti esindajaks mitmel rahvusvahelisel konverentsil ja Eesti delegatsiooni juhatajaks Rahvasteliidu täiskogu koosolekuil. Seadusandlikust tööst on ta osa võtnud Asutava Kogu ja I Riigikogu liikmena. P. kutsuti 1919. a. Tartu ülikooli rahvusvahelise õiguse õppetoolile professori kohuste täitjaks ja valiti a. 1924 sama aine korraliseks professoriks. Mitmete diplomaatiliste j. t. ülesannete tõttu on ta aga ajutiselt õppetegevusest vabastatud olnud, kuni tal